

[Hedtoft-Hansen.]

begrænset det lokale Selvstyre, at selv paa Omraader, hvor dette endnu formelt bestaar, saaledes ved Indførelse af Politivedtægter, Sundhedsvedtægter, Bygningsvedtægter m. v., er det Staten; der sanktionerer de vedtagne Forskrifter, hvis de skal være bindende — en Sanktion, der stedse betinges af, at de paa alle vigtigere Omraader gives et i alt væsentligt ensartet Indhold, altsaa dikteres af de statslige Fællesinteresser. De Opgaver, som herefter bliver tilbage som rent kommunale, vil da efterhaanden blive og er allerede nu saa faa og smaa, at der ikke af Hensyn til dem er Grund til at opretholde kommunale Politikorps.

Maa det saaledes erkendes, at hele det Kompleks af bindende Forskrifter, der karakteriserer det moderne Samfund, gaar ud paa at værne umiddelbare eller middelbare Statsinteresser, er det en logisk Konsekvens, at det er Staten, som overtaget Tilsynet med, at disse Forskrifter overholdes, og at altsaa Politivæsenets Ordning er en Statsopgave. Det er da en Selvfølge, at der til denne Ordning maa stilles det Krav, at Politiet sættes i Stand til at løse sine Opgaver paa den inden for de givne Bevillinger teknisk set mest fuldkomne Maade.

At et for hele Landet fælles Polit i saa Henseende frembyder afgørende Fordele, vil næppe blive bestridt — end ikke af dem, som af andre Grunde stiller sig imod en saadan Ordning. En Mængde smaa uafhængige, kommunalt ansatte Politikorps, fordelt over hele Landet, har ikke gunstige Udviklingsmuligheder.“

Det var den daværende Kommissions Flertal, bestaaende af Rigsadvokat Goll, Kontorchef i Justitsministeriet Bilfeldt, nuværende Finansminister H. P. Hansen, Borgmester Kaper, Civildommer Kiørboe, Politiaadvokat Lotinga, afdøde Statspolitichef Mensen og afdøde Kriminaldommer William E. Nielsen, der for over 10 Aar siden udtalte sig saaledes. Det, disse virkelig sagkyndige dengang sagde, er jo senere blevet bekræftet, baade hvad den principielle og den praktiske Side af Sagen angaar.

Jeg har med dette Citat og disse Bemærkninger gerne villet understrege, at det er i alles Interesse, at der søges skabt en

Politioordning eller Politiforfatning, som i sin Opbygning muliggør eller rettere garanterer et saa godt og effektivt Samarbejde mellem de forskellige Faktorer som muligt.

Lad mig i denne Forbindelse ogsaa sige; at jeg ikke kan indrømme, at Ansættelsen af Ordenspoliti, som den nu foregaar, efter Indstilling af stedlige Politimestre og derpaa Kaldelse af de respektive kommunale Raad, rummer særlig Værdi. For Politiets Opgaver og Arbejde er det efter min personlige Mening en Fordel, at det er saa lidt afhængigt af de stedlige Forhold som muligt. Den Kontakt med Befolkningen, som man mener hidføres efter den nuværende Ordning, og som jeg indrømmer er af overordentlig Værdi, kan etableres paa et fuldt saa sundt Grundlag, naar Politiets Ansættelse er en Statsopgave. Der er jo ingen, der finder paa, at f. Eks. andre Statsfunktionærer skal ansættes af lokale Raad; det vilde sikkert af alle anses for en Urimelighed at kræve noget saadant. Men naar dette synes en Urimelighed, i hvor langt højere Grad maa det saa ikke være det, naar det gælder en Politibetjent? Man bør jo nemlig erindre, at det meget ofte, som det er nu, er Politiets Opgave at overvaage Forhold, som berører de Borgeres Virksomhed, der er de paa-gældende Tjenestemænds Ansættelsesmyndighed. Særlig paa mindre Pladser, vil jeg hævde, vil statsansatte Politibetjente have en langt lettere Stilling i deres ingenlunde altid behagelige Tjenesteforhold.

Der er ogsaa udtalt Frygt for, at et Enhedspoliti skulde medføre en særlig Gendarmerisering, det vil sige skabe en vis skadelig Korpsaand. Jeg tror at turde sige, at efter de ved Statspolitiet hidtil indhøstede Erfaringer har man ingen Ret til at hævde, at en saadan Frygt skulde være virkelig begrundet; jeg maa tilstaa, at jeg i hvert Fald savner ethvert Sandsynlighedsbevis for, at noget saadant vil ske. Derimod er det aldeles aabenbart, at Forslagets Gennemførelse vil give en Række Forbedringer og Muligheder for bedre og mere rationelt politimæssigt Arbejde. Den foreslaaede Nyordning muliggør — og dette fremhævede den højtærede Justitsminister jo ved Fremsættelsen som det væsentlige — en effektivere Forfølgning af Forbrydelser, og det er efter min Mening den virkelig sagligt stærke Begrundelse for den Koncentration og Forenk-